1

Стих водоспад. Коли вляглася піна,
побачив я над прірвою жінок.
І ліс уздрів їх. Відступив на крок
і впав перед жінками на коліна.

З яких небес вони? З яких зірок?
Чому в.ода спинилася неспинна?
В проваллі тане кожна крапелина.
Я маю ключ, не знаю, де замок.

їх, мабуть, води винесли з безодні,
і їхні житла темні, і слова,
яких не чули небеса господні.

Для них каміння м'якше, ніж трава.
Не знають ні гріха, ні божества
вологі душі, чисті і безродні.

2

Ягнятко взяв на руки. І поніс
над прірвою. А блискавки стинали
смеріччя. І видовжували скали
самотню постать і над нею ліс.

Каміння із-під ніг летіло вниз.
Вітри завили, гори застогнали.
А він ступав. Він обминав обвали.
Мале ягня до серця він притис.

З небес господніх світло потекло
і вихопило з ночі чоловіка.
Він похилився, наче на крило,

на той пучок… Безодню, повну крику,
засліплений агнець тихенько кликав,
хоч і його вже в світі не було.